

Мал. БЕ-ША

Прохідна будка для казнокрадів, шкідників і шпигунів.

п е р е щ ь

№ 4. КИЇВ. ЛЮТИЙ 1953 р.

РІК ВИДАННЯ XIII

ЦІНА 1 КРБ.

23
ЛЮТИЙ

— Ох, не питайте, містер! Завжди в цей день я почуваю себе особливо розбитим...

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

ПОРАДА АМЕРИКАНСЬКИМ МАЛЬТУЗІАНЦЯМ

Ви скаржитесь:

— Тісно тепер на Землі,
Надміру, мовляв, розплодилось людей...
І сісти вже вам не дають мозолі
Від пошуків злих, людоморських ідей.

Замало вже вам електричних стільців,
Напалму, гармат і фортець-літаків?
Тепер засадили науки жерців
Лупити вам бліх і чумних павуків.

Проте ви придумали й дещо крім бліх,
За те б вам годилося визначить приз,—
Що ви з хмарочосів міністрів своїх
Навчили стрибать головою вниз.

Цей спорт не завдає би також і вам.
Говорите — страшно?

Та це по-первах,—
Стрибне хто хоч раз, той упевниться сам,
Що більше до нього не прийде вже страх.

Є способи й інші,
щоб тут, на Землі
Позбутися вам отії тісноти.
Крисина отрута!

ІІ, взагалі,—
У родичів Геббельса можна знайти.

Не гайте ж ви часу, панове, дарма —
Чим швидше це зробите,— краще для вас.
Вам іншого виходу більше нема,—
Такий невблаганний історії час!

Інакше,
гойдатися вам у петлі,
Від неї нікому із вас не втекти.
Вам люди допоможуть,
щоб тут —
на землі
Навіки позбулися ви тісноти.

Пауль ШВАРЦ

ПІДПИС

— І це я маю підписати? — спитав Йозеф Гінтергрубер, сидячи в маленькій кухоньці, в якій він постійно жив.— Ні, Алоїзе, я не підпишу. Я і чути не хочу про політику! Я хочу жити спокійно!

Перед ним лежав текст звернення, яке закликала всіх чесних німців подати голос проти ремілітаризації Західної Німеччини й за укладення справедливого миру. Аркуш було помережено десятками підписів.

— Йозефе,— сказав Алоїз,— тому ти й повинен підписати, щоб ми, нарешті, мали спокій.

У розмову втрутилась Емма Гінтергрубер:

— Йозеф має рацію, Алоїзе. Ти ж бачиш, що буває через політику. Ціни зростають, податки зростають, окупаційні видатки зростають...

— І ви це теж помітили? — ущіпливо сказав Алоїз.— А чому так сталося? Прошу, читайте. Про це цілком ясно сказано в цьому зверненні.

— Ти, Алоїзе, говориш, як лікар. А покажи-но ще раз свого рецепта. Все... проти мілітаризації... за відновлення єдності Німеччини... за укладення мирного договору... за вивід усіх окупаційних військ... Алоїзе,— засміявся він,— і ти гадаєш, що вони підуть звідси, коли я підпишу це звернення?

— Якщо ми всі за це візьмемось,— повинні будуть піти. Чи ти дійсно такий дурний, що не розумієш цього?

У цей час хтось постукав у двері. Увійшов пан Краузе із житлового управління.

— А-а, пане Краузе,— сказав Йозеф,— що ви нам хорошого скажете?

Краузе почав ніяково кашляти.

— Пане Гінтергрубер, я прийшов у справі... в справі... евакуації.

— Що? — спитав Йозеф вражено.— Ви теж? Невже справа дійсно стоїть так? А коли вони підуть геть?

— Хто? — спитав Краузе.

— Ну, оті американці!

— Американці? Вони залишаються тут!

— Але ж ви сказали щось про евакуацію.

— Так, звичайно! Ви повинні евакуюватись, пане Гінтергрубер!

— Я? Чому?

— Весь квартал треба звільнити. Потрібні приміщення для нових дивізій із США. Прочитайте наказ про звільнення приміщення, пане Гінтергрубер, і підпишіть, що ви з цим згодні.

Йозеф Гінтергрубер з хвилину перелякано дивився на пана Краузе. Потім сказав:

— Еммо, подай-но мені ручку і чорнило.

— Йозефе! — скрикнула Емма.— Ти й справді хочеш підписати?

— Звичайно,— відповів Йозеф.

— Тут унизу, в останньому рядку, пане Гінтергрубер!

— Ні, ні, пане Краузе, вашого папірця я не підпишу. Заберіть його геть від мене! Алоїзе, дай-но мені твоє звернення!

Переклад з німецької.

Мал. Курта ПОЛТІНЯКА

НЕНАЖЕРА.

(З сатиричного журналу Німецької Демократичної Республіки «ФРИШЕР ВІНД» — «Свіжий вітер».)

ПІСЛЯ НАРАДИ

Після наради в роздягальні зав
Заступнику з захопленням сказав:
«Прекрасно виступав,
Вітаю, друже мій!
Дарма, що і мені від тебе перепало,—
(Підвищив голос зав)—
Де критики замало,
Там неминучі
Затхлість і застій!»

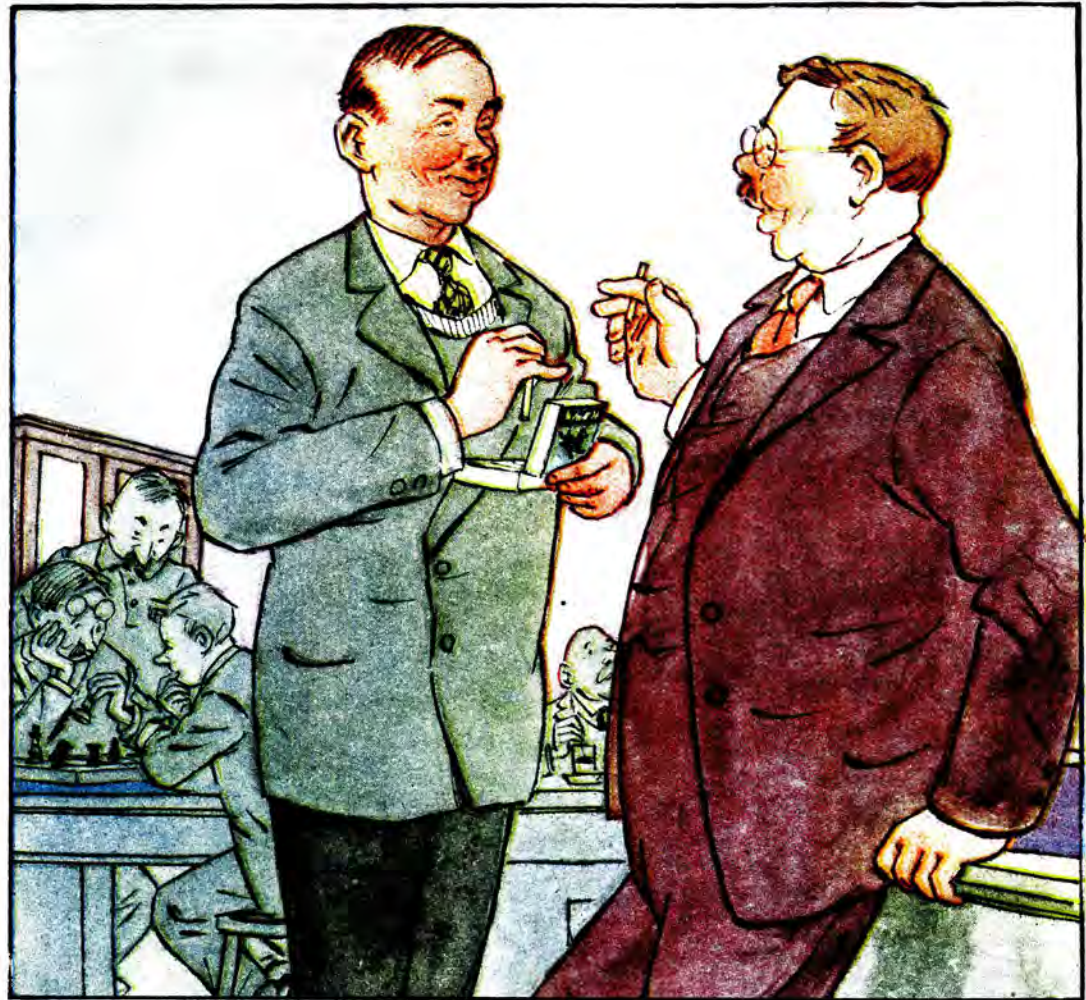
«До вас прохання в мене є одне:
Нам по дорозі,— підвезіть мене!»
Сказав заступник.

— «Як би вам сказати...
Я рад, звичайно...
Міг би підвезти,
Але боюсь —
Не витримають скати!».

І, втиснувшись в нову «Победу»,
Зав
— Поїхали! —
Шоферу наказав.

Хто б міг подумати
І хто б це міг сказати,
Що часом критики
Боятися навіть скати?

м. Луцьк.

— В нашу установу ворог не пролізе! Я приймаю на роботу тільки своїх друзів.

Остап ВИШНЯ

ОЙ, ЖАЛЬ, ЖАЛЬ!..

Ой, та критика! Ой, та самокритика!
Ну, ще із самокритикою сяк-так можна влаштуватися: взяти, приміром, стати перед дзеркалом, поквнати докірливо головою та ще й пальцем насваритися:
— Ну, що ото ти таке робиш? Ну, як тобі не сором?! Ну, хіба так можна?! Щоб це було мені в останній раз! Чуєш? Пойнятно?
Потім легенько зітхнути:
— Вже! Посамокритикувався!
І коли хтось із товаришів натякне:
— Слід би й вам, товаришу чи товаришко, самокритикуватися! — можна з гордістю заявити:
— Вже! Без вас це знаємо! Ще позавчора самокритикувався!
— Щось не чули!
— А де сказано, щоб самокритику обов'язково всі чули?!
З критикою гірше: критикувати повинен хтось! Сам на сам її не зробиш!
І критику не всякий у силах перенести!
Вибухає іноді людина від критики! Як динаміт!
У Жаб'ївському ліспромгоспі № 16 (Станіславщина) працює економістом т. Софій.
Крім роботи економіста вона ще й законна дружина головного інженера ліспромгоспу Б. Ф. Ануфрієва.
Як дружина головного інженера, та до того ще й секретаря парторганізації т. Софій, виконуючи роботу економіста, одержує зарплату, як начальник автоколони...
Чому?
А тому, що зарплата економіста — 690 карбованців на місяць, а начальника автоколони — 880 карбованців.

Що приємніше одержувати: 690 чи 880 карбованців?
То ж бо то й є!
Все було б добре та гаразд із цим любим подружжям, та підвели кролі. Звичайнісінькі кролики.
Для кролів треба було зробити будку.
Для цього було заряджено двох ліспромгоспівських теслярів, які два дні й робили ту кролячу будку, витративши і ліспромгоспівські дошки, і ліспромгоспівські цвяхи.
А кролі, розуміється, не ліспромгоспівські, а інженерно-економістівські.
Про всі ці незаконні вчинки т. Софій було вміщено замітку в стінній газеті «Голос лісоруба».
Появилася, отже, критика.
Дружина головного інженера Софій належить до тих людей, які не в силах витерпіти критику: вона вибухла! Як динаміт!
Полетіли з бідолашного «Голоса лісоруба» самі клатки: пошматувала газету дружина головного інженера, вона ж і старший економіст Жаб'ївського ліспромгоспу № 16.
— Отак мене критикувати! Отак! Отак!
Про цей обурливий вчинок істеричної дами з ліспромгоспу № 16 надрукувала замітку районна газета Жаб'ївського району «Радянська Гуцульщина».
Ну, та й що з того?
Та аж нічогосінько!
Щоправда, після виступу «Радянської Гуцульщини» т. Софій було звільнено з роботи, а коли все вщухло, її знову було на посаді поновлено, і вона благополучно і тепер працює старшим економістом ліспромгоспу № 16.

Ліспромгоспівські сторожі тт. Зітинюк та Ясельський працюють у неї в господарстві (рубають дрова тощо), а вона оформляє їм наряди на господарські роботи в ліспромгоспі.
У райкомі тихо, в райвиконкомі тихо, у ліспромгоспі № 16 все поновлено, тільки не поновлено стінну газету «Голос лісоруба», що наслідком критикувати гоноровиту дружину головного інженера.
Директор Дніпропетровського кінотеатру ім. Чкалова Вікторов чогось дуже вже (дуже-дуже!) міняв кадри своїх співробітників. І чомусь усе жінок. Були такі випадки, що на тій чи іншій посаді він заміняв робітниць по 6—8 разів.
Не вживав Вікторов заходів, щоб припинити неподобства з боку деяких співробітників в особистій поведінці і в роботі. 1950 року Вікторов дозволив білетерці Драгуновій жити в одній із кімнат у кінотеатрі, і та кімната перетворилася на місце побачення Драгунової та її подруги Терещенко із своїми «кавалерами».
Одержавши матеріали про таку поведінку директора Вікторова, Дніпропетровський міськом партії передав їх на розгляд первинній парторганізації для притягнення Вікторова, як про це свідчить лист секретаря міському партії, до партійної відповідальності.
Секретарем тієї первинної партійної організації є сам Вікторов.
І кого покарано?
Поки що Вікторов зняв з роботи т. Купрченко, що більше за всіх знала про вибрики Вікторова і сигналізувала про них.
— А будете, — посміхається Вікторов, — мене критикувати?? Я вас!
* * *
На жаль, є ще в нас такі установи й організації, де затискувачі критики почувають себе, як риба у воді. На жаль, і покровителі у затискувачів ще є.
Ой, жаль, жаль!

КОНКУРС У НЬЮ-ЙОРКУ

Видавець популярної нью-йоркської газети «Нью-Йорк енд ньюс вар» викликав до себе одного з своїх співробітників.

— Нам треба збільшити тираж. Конкуренти б'ють нас по голові новинами про скандали з хабарями. Треба вигадати щось по-справжньому сенсаційне.

Джим Даусон замислився:

— Може бути лише одна сенсація,— відсутність хабарництва.

Видавець змірив його презирливим поглядом.

— Ви не повинні забувати, що моя газета друкує тільки правду...

— Зробимо! — весело вигукнув Джим.— У ранковому виданні оголосимо конкурс.

— Що це буде за конкурс?

— Звичайне оголошення: «Сьогодні ми не друкуємо жодної новини про хабарництва. Хто відгадає, чому у нас відсутні ці шоденні новини, одержить премію — 1000 доларів».

— Чудово... — сказав видавець.— Ну, а яка ж буде відповідь?

Джим подивився на шефа.

— Вечірній тираж надрукуємо в десять разів більший, вмістивши лише одну відповідь, яка одержала нагороду.

— Що ж це за відповідь? — нетерпляче спитав шеф.

— Кладіть 5.000 доларів на стіл, а я складу вам таку відповідь, що ви полізете під стіл.

— Ось чек на 5.000 доларів.

— Напишемо так: «У ранковому номері ми не друкували новин про хабарництва тому, що наш видавець одержав великі хабарі від республіканців і від демократів». Що ж, шефе, ви хоч раз справедливо поділилися з своїм співробітником...

Переклад з польської.

ГРІЗНА АРМАДА

У Панамі завербовано для «військ ООН» 30 чоловік.

Летить автобус. В нім сидять Дві дівчини, три дами, Бабуся, п'ятеро хлоп'ят І... армія Панами.

Ю. БЛАГОВ.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ВИПОВЗЕНЬ

Помітки

ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

«МАЙЖЕ ЗОЛОТЕ» ДИТИНСТВО

«Красиві, майже золоті медальйони незабаром одержать всі діти до 12 років. У ці медальйони можна буде вставляти мікроскопічні портрети родичів, які дадуть змогу легко розпізнавати загинлих дітей. Медальйони виготовлено за зразком, одержаним з Америки...»

Так пише західнонімецька газета «Шпандауер фольксблат».

Можна уявити таку картинку. Малому Гансові батечко чіпляє на шию «красивий, майже золотий» медальйон.

— Для чого це? — допитується цікавий хлопчик.

— О, це дуже корисна штука! — пояснює батько. — Я тебе колись, синочку, по цьому медальйону розшукуватиму серед трупів...

І це буде справді дивний, небачений подарунок! Бо так зворушливо піклуватися про майбутнє своїх дітей не вміли ніякі в світі людиди.

ПАНАМІМОВА КРАСУНЯ

19-річна студентка Нева Лендлей з штату Георгія здобула «почесний» титул «Міс Америка 1952 року».

Описуючи вроду цієї рідкісної красуні, американські кореспонденти захлинаються від захоплення:

— У неї напалмовий профіль і чудесна атомна зачіска!

— У неї надзвичайні зелені очі!

За зелені очі Нева одержала велику стипендію в університеті. Всі дивуються її успіхові. Особливо дивуються десятки тисяч студентів, у яких профілі не напалмові і яким доводиться чистити черевикки, мити тарілки в ресторанах для того, щоб мати змогу вчитися.

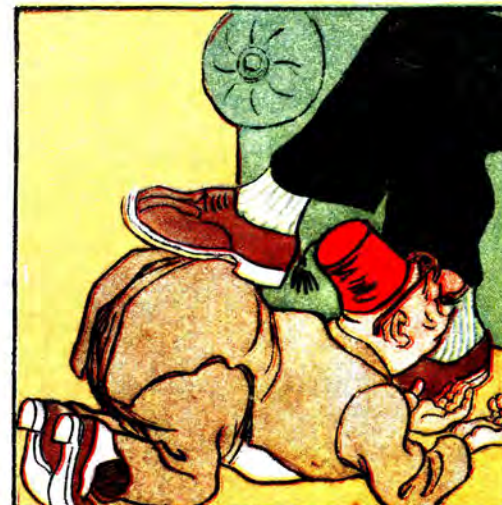
Мал. К. АГНІТА

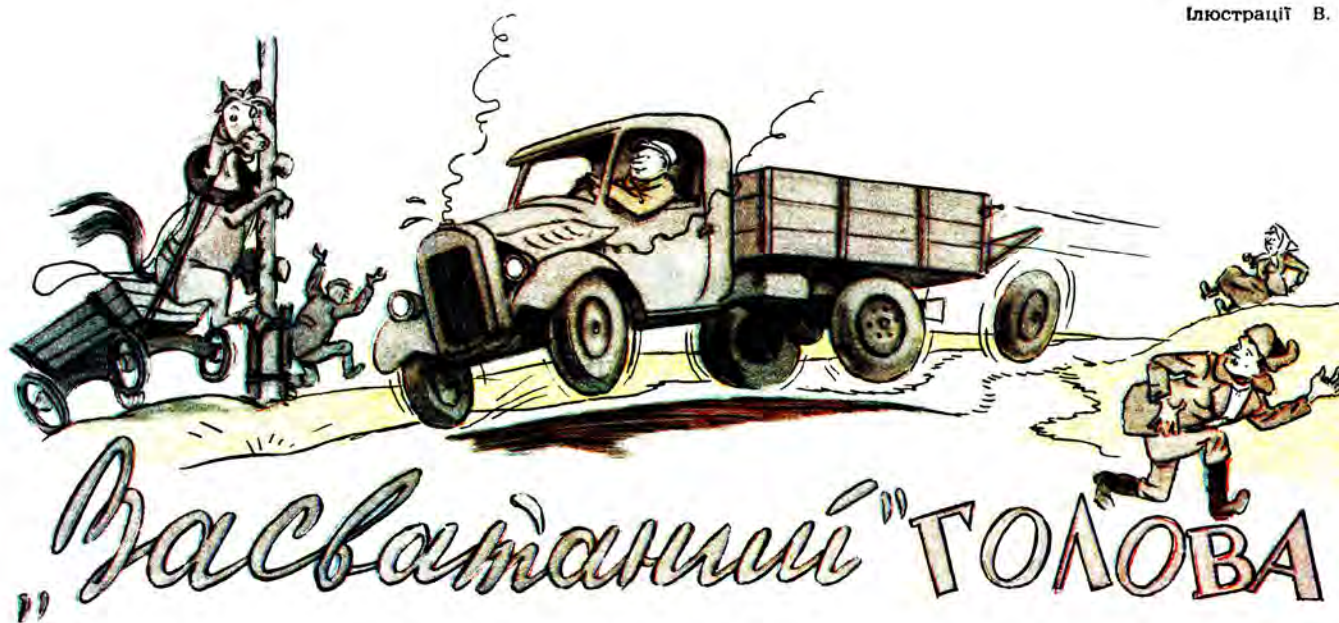
Турецька армія в руках Уолл-стріту.

Турецька економіка в руках Уолл-стріту.

І тільки турецькі правителі в ногах Уолл-стріту.

Недавно на шляху між селом Пухівка і селом Літки (Броварський район на Київщині) люди спостерігали небачену чудасію. Порожня вантажна автомашина, що з ревом вирвалася на шлях, виробляла точнісінько таке, як виробляє корова, коли її вжалить гедзь. Прохожі перелякано дивилися на машину, а потім підбирали поли і, скільки духу було, тікали подалі від дороги. Машина вертіла до задком, то передком, то підстрибувала на всіх чотирьох, мов скажена, то розганялась таранити телеграфний стовп, то тут же з ревом одскакувала назад. Крутилась, вертілась, міснла озимину понад дорогою, ламала молоді лісопосадки... Зрештою, біля села Рожівки вскочила в яму й стала.

Підійшли колгоспні вартові. Хлопчаки позбігалися. Відчинили кабінку і побачили за рулем голову свого колгоспу — Г. Т. Короля. Обхопивши обома руками «бублика» і поклавши на нього п'яну голову, голова белькотав:

— Давайте буксира! Да-да. Буксира давайте! О!..

Люди підштовкнули автомашину і Король вибрався з ями. Та не встиг і розгону взяти... як улетів у ще глибшу!

Як же потрапив Король до кабіни? Чого і куди він їхав?

Діло в тому, що Г. Т. Король не простий собі голова. Король — голова «засватаний». Районні «свати» привезли його в колгосп ім. Ватутіна півтора року тому і, розхвалюючи, накинули колгоспникам. Постійно живе Король у селі Літки за 15 кілометрів від артілі імені Ватутіна. Приїде він звідти, днів два-три покерує, та й знову їде в Літки, де його виглядає «з командировки» дружина.

Описаний вище «рейс» якраз і малює чергову подорож Короля з колгоспу додому. П'яний, знахабнілий, він і цього разу вигнав шофера з машини, забрав ключі і заліз рачки в кабінку за руль.

Король розпоряджається колгоспним транспортом, як хоче. Якось він протягом дня тричі пробивався в Літки на різних машинах. Буксував, сковзався, надривав мотори і повертався. Тільки четвертою колгоспною машиною добрався додому, витративши в цей день 120 кілограмів пального. За одне лише півріччя минулого року Король спалив у таких «командировках» колгоспного бензину на 7903 крб. От скільки коштує артілі імені Ватутіна цей «командировочний» голова.

Ніяких зауважень, ніякої критики Король навіть чути не хоче. Більше того: він рукоприкладствує!

Коли завгаражем т. Микола Д. Л. порадив Королеві не надривати машини у таку негодю, а їхати кінцями — Король накинувся на нього з кулаками і побив його, а на другий день зняв з роботи завгара. Дикий випадок! Але факт. Розгнуданий нахаба і за це не був покараний.

Король по три дні тримає колгоспну автомашину з шофером у себе дома, в Літках. Він по три дні свадьбує в Києві у родичів і держить з собою машину. Він накинув колгоспній фермі свою миршаву корову і здер за неї з колгоспу 2800 крб.

Так колись діяли на торгівнях маклери-пройдисвіти — так діє хапуга Король у колгоспному господарстві.

Має командировочний голова Король і свій «готель» у Пухівці. Спочатку він займав кімнату у колгоспника Висоцького. Щоб не блудити в чужому селі, він наказав електрифікувати вулицю від контори до свого «готелю». Незабаром перейшов Король у будинок шофера Тетерюка. А тому... розпорядився стару електролінію зняти

і протягти її слідом за ним на кілометр до нового «готелю». На цьому електрифікація села і закінчилася.

Перейде на третю квартиру — знову накаже стовпи за ним переносити. Що йому до того, що ферми другої бригади не освітлені, не механізовані, що в хатах колгоспників нема ще електрики. Аби йому було видно, коли повертається уночі п'яний до своєї квартири. Найближче йому власна шкура — така в Короля натура! Тому і в колгоспі порядку нема. Сіна заготували на 300 тонн менше за план, а силосу замість 500 тонн заготовлено лише 210, і колгосп уже тепер відчуває нестачу в кормах. Чимало картоплі померзло через безгосподарність, безладдя. Вже кілька разів виконком райради відпускає ліс для будівництва колгоспного клубу. Та Король розтринькує той ліс, куди завгодно. Частина його лежить і тепер на березі Десни, розкрадається.

В колгоспі вкрай низька трудова дисципліна. Значна частина колгоспників не виробила мінімуму трудоднів. Інші колгоспні старанно готуються якраз до весни, а Король тільки про себе, про свою шкуру думає.

Люди говорять про нього, як про розорителя, як про ворога колгоспного ладу. Говорять, на жаль, більше поза очі, бо сказати щось Королеві в очі, покритикувати його — значить, бути грубо обляяним. Горластий нахаба нікого не визнає, ні на що не зважає.

На зборах, на засіданнях він може кожного обірвати, образити, пригрозити: «як, мовляв, смієте критикувати голову, якого райком поставив».

Недавно Король придивав із буфета сільського споживчого товариства на сесію сільської ради, де стояло питання про електрифікацію села та будівництво клубу. Почувши, що його починають критикувати, він розгнівався і закричав:

— Можете виносити рішення! Все одно виконувати не буду.

А в чому справа? Чому не проженуть з колгоспу Короля? — здивовано запитаєте ви.

Прогнали б у три шні, та...

— З ним, бачте, приятелює другий секретар райкому т. Дворовий, — кажуть колгоспники.

Дуже можливо, що, спираючись на цю «дружбу», Король і дозволяє собі все, що хоче.

А перший секретар Броварського райкому партії т. Ратушний, уподобившись відомому Галушці, думає тільки про те, «аби цифра була справна».

За тою цифрою він і не бачить справжнього обличчя Короля.

Товариш Ратушний, глянувши у «сводку», так і сказав: — Колгосп імені Ватутіна справно виконав поставки і до Короля у нас ніяких претензій немає.

А потім додав:

— Є в нього, правда, один недолік — груба відвертість...

Якщо секретар райкому партії вважає, що порушення Статуту сільськогосподарської артілі, рукоприкладство, затиск критики є лише «груба відвертість», то далі вже їхати, як кажуть, нікуди.

Хочеться сказати броварським сватам:

— Розсватайте і розвінчайте, нарешті, цього засватаного вами Короля, який гальмує розвиток артільного господарства, тягне його вниз.

О. СТЕПАНЕНКО,
К. ДІДЕНКО.

Орендар

— Ти кажеш, Іоне, що я примусив тебе відробити зайві десять днів, чи не так?

— А то як?.. Я ж їх одробив...

— Усі два роки, відколи я тут, тільки ти один і бурчиш!

— Пане... в мене велика сім'я...

— А хіба в мене маленька сім'я, Іоне? Ти тільки подумай: четверо дітей тут і дві дочки в місті, в пансіоні...

— Чи ба... і в місті!!

— Два сини в Парижі...

— Господи, боже мій...

— Бачиш, і мені не легко.

— Бачу, пане... От тільки я скажу, хай уже кожен сам вирощує своїх дітей.

— А хіба я їх на тебе лишаю?

— Ні, пане, от тільки з зайвим одробітком... не по справедливості...

— Стривай, зараз я тобі покажу справедливість!

Підходить до селянина й починає бити його кулаками по голові.

Іон, похитуючись, виходить і прямує до примарії скаржитись.

За годину примар із шапкою в руках боязко стукає в боярські ворота.

— Чим завинив цей проклятий Іон?

— Не твоє діло, примарю, подбай краще про те, щоб люди завтра вийшли на роботу, й не забувай про борг, який ти мені й досі не повернув...

— Добре, пане, пожалуйте ручку...

Другого дня Іон іде з скаргою до субпрефекта; той кладе резолюцію й направляє скаргу примареві.

Побачивши печатку субпрефекта, примар каже селянинові:

Іон Лука Караджале — класик румунської літератури — драматург, публіцист і сатирик. У своїх творах письменник нещадно викривав буржуазно-поміщицький лад. Нижче друкуємо сатиричне оповідання Караджале «Орендар» про нраву старої боярської Румунії. Українською мовою оповідання публікується вперше.

— Чого ти мені підсовуєш? Покажи бояринові.

— Щоб він мене знову побив? Покажи сам.

— Я до нього не піду, бо він знову згадає про борг!

Селянин іде до міста й подає супліку префектові, скаржачись на те, що орендар примушує його двічі відробляти один і той же чинш і до того ж ще й б'є.

Префектова голова забита власними турботами. У місцевій організації урядової партії стався розкол, і якщо уряд втратить кілька видатних прихильників, то й він залишиться без посади. А в нього велика сім'я!

А тому префект передає селянську скаргу своєму помічникові. Останній саме збирається владнати свої приватні справи з орендарем і виряджає селянина, обіцяючи наздогнати його в дорозі.

І справді наздоганяє й навіть переганяє.

Приїхавши в село, субпрефект, звичайно, зупиняється в орендаря.

Добре закусивши, випивши й пославши зо дві години, субпрефект прямує до примарії під руку з орендарем і викликає селянина, що подав скаргу, для слідства.

Щойно Іон з'являється, орендар, червоний від люті, кричить:

Личак, мамалижник, голодранець, мугиряка! Ти ще смієш скаржитись?!

І починає бити селянина.

Субпрефект ласкаво умовляє орендаря:

— Пане Аргире, пане Аргире...

Але орендар, розлючений до нестями, й нічого не чує. Коли в нього стомлюється рука, він перестає бити Іона й виходить з кімнати, бурмочучи:

— Я тобі дам слідства, мамалижник!

Селянин потроху очунює. Субпрефект лагідно звертається до нього:

— Ну, розповідай, як воно сталося...

— Та хіба ви не бачили?

— Облишмо це... розкажи, як було минулого разу.

— А минулого, як і цього... Ще один такий раз — і я впаду на все літо, а взимку помру з голоду. Краще я йому відроблю ці десять днів, бог з ним...

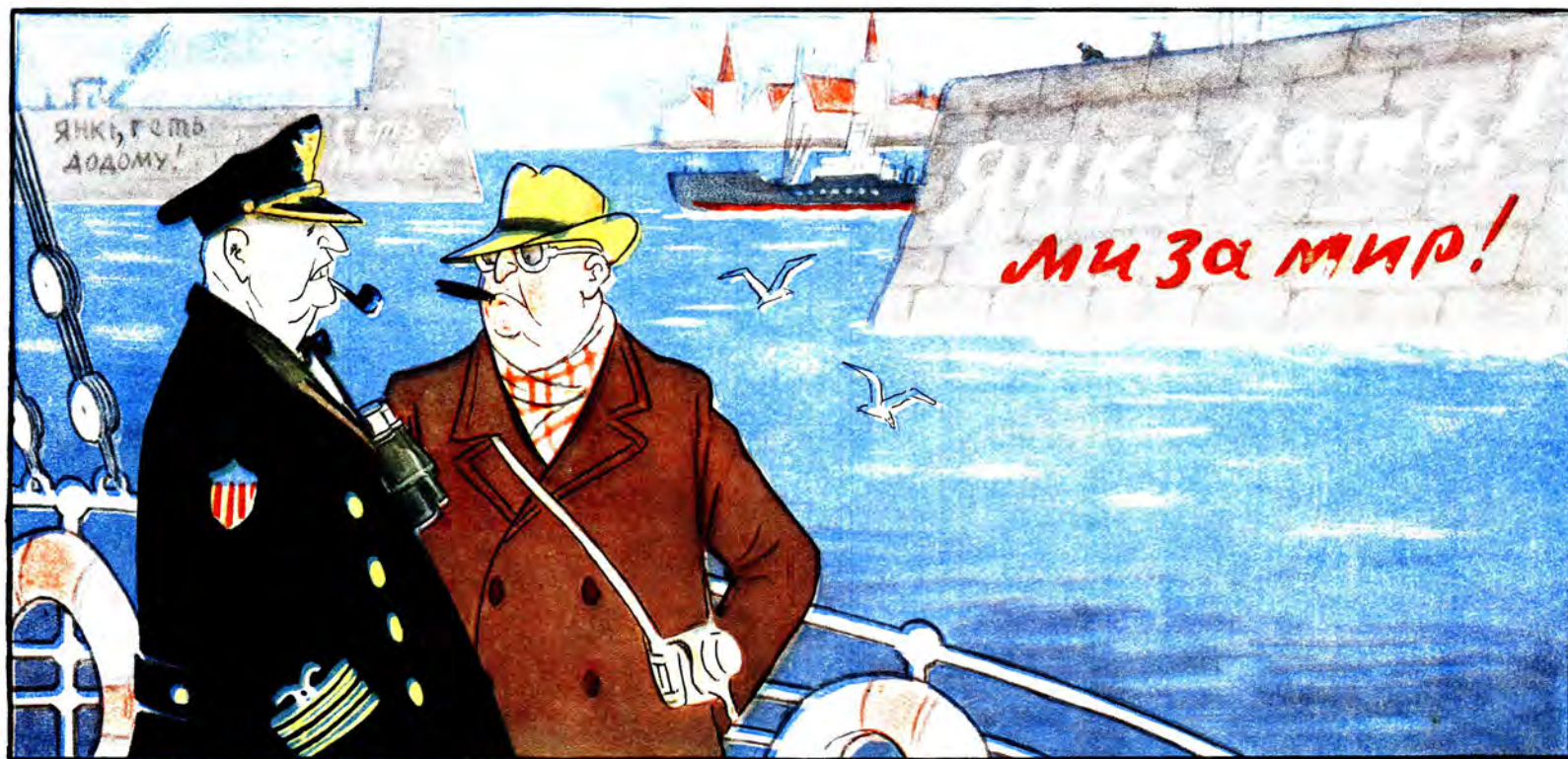
— Оце розумно! Послухай, чоловіче, коли селяни живуть з орендарем у мирі й злагоді, то всім добре. Злагода й любов між селянами й орендарями — манна небесна й для тих, і для інших... Зрозуміло? А тому тільки з миром і злагодою людина стає, отже, може... як тобі сказати... одне слово — згода та любов!

Биту годину субпрефект подає мужикові спасенні поради, не забуваючи підкреслити, що уряд робить усе можливе для захисту селянських інтересів тощо.

Потім він пише рапорт префектові, в якому повідомляє, що обидві сторони помирилися.

Переклад з румунської.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— З усього видно, що ми вже в Європі...

З самого ранку голова виконкому Крутоярської міської Ради Федір Тихонович Моргай чомусь непокоївся: прийме відвідувача, підпише папірець і не може всидіти на місці — його так і тягне, так і тягне до вікна. Встане, вийде з-за столу і довго з заклопотаним виглядом дивиться на вулицю. Потім натисне на кнопку дзвінка й просить секретарку викликати шофера.

Шофер Степан — моторний парубок у чобітках і в штанях напускком — з'являється на порозі кабінету й чекає наказу. У Степана чудова армійська виправка.

— Проходь, сідай,— ввічливо запрошує його Моргай.

— Нічого, я й тут постою,— відповідає шофер.— Я ж вам увесь килм грязюкою заляпаю.

— А хіба що,— стурбовано питає Федір Тихонович,— хіба не підморожує?

— Куди там підморожує! — посміхаючись відповідає Степан.— Ще більше розвезло. Доведеться,— додає він діловито,— їхати на «бобик». «Победа» по такій грязюці не потягне.— «Бобиком» Степан називає легкову машину «ГАЗ-67».

— Та-а-ак...— багатозначно й похмуро тягне Моргай.— Погано, зовсім погано. Ну, йди,— каже він, безнадійно махнувши рукою,— я подумаю.

Федору Тихоновичу треба їхати сьогодні на шахту «З-біс» на зустріч із своїми виборцями. Два роки тому він теж зустрічався з виборцями, виголошував одну й ту ж промову, написану на папері, і, кінець-кінцем, так завчив її, що міг би й сьогодні без записки повторити все слово в слово. Його тоді приймали скрізь, як жаданого гостя. А в приміському колгоспі «Прогрес», де йому довелося «сидіти» під час живих двох місяців уповноваженим, виборці зустріли його з хлібом-сіллю. Тоді й довірених осіб й самому Федору Тихоновичу не треба було багато промовляти.

— Знаємо, знаємо Федора Тихоновича! — гукали хлібороби.— Чого там ще — хороша людина...

А як його зустрінуть тепер? Адже шахтарям про щось інше треба сказати, про нову гірничу техніку, про вугільні комбайни, або ще про щось...

Але Моргай найбільше тривожило інше: чим їхати — чи оцим жалюгідним, схожим на старий сундук, «бобиком»-всюдиходом, чи ризикнути й проскочити «Победою», новенькою блискучою «Победою». Воно,— думав Моргай,— коли «Победою», то й поваги до мене буде більше. А то яка вже там повага, коли шахтарі самі на власних «Победах» їздять, а я, голова виконкому, з'явлюся до них на цій таратайці?

Зустріч було призначено на сьому годину вечора. Федір Тихонович прийшов додому, пообідав, поголився, одягнув чорний бостоновий, у смужечку, костюм з орденськими колодочками й о шостій годині вийшов з дому. «Победа» вже чекала на нього...

— Що, Стьопо, ризикнемо? — спитав Моргай, сідаючи поряд шофера.

— Спробуємо,— сказав похмуро Степан і з злістю натиснув на стартер.

Поки їхали містом, дорога була ще більш-менш путньою, і Моргай радів з того, що не піддався сумнівам, і наказав Степанові подати «Победу». Та коли вони опинилися в степу на шляху, переораному глибокими вибоїнами, і машину почало кидати на всі боки, Моргай почав сумніватися: «Гляди й справді забуксуємо»...

У степу смеркало, й Степанові дедалі ставало важче викручуватися. А коли наблизилась до глибокої Горіхової балки й машина поповзла кудись униз, у Моргай похололо в грудях. Шофер намагався запобігти біді: він то одчайдушно крутив руля, то натискав на гальма, то ривком одпускав їх, але машина все повзла і повзла крутим глиняним схилом і, нарешті, опинилася на дні балки.

— От і все...— пригнічено пробурмотів Степан.— Тепер хана!

Він виліз із машини, оглянув дорогу скільки сягало світло фар.

— Не буде діла,— похмуро сказав.

— Ох, ти ж і розумний у мене! — спалахнув Федір Тихонович.— Інший би щось придумав, а він панікує. Може каміння накидати під машину? Її ж не засмоктало. Ану, давай повний вперед, а я підштовхну. Не сидіти ж нам тут до ранку. Там народ зібрався. Ждуть мене.

Відчай надав йому рішучості: він виліз із машини, захопив по грязюці й уперся руками в задне крило. Степан включив мотор, колеса шалено закрутились, і Моргай обдало рідкою грязюкою.

— Федоре Тихоновичу,— сказав шофер не своїм голосом,— ей-ей нічого не вийде! Давайте я схожу на шахту, попрошу тягача або коней. Однаково ж ми на таку кручу самотужки не вискочимо.

Хвилини з двадцять обмірковували, кому краще піти на шахту.

Нарешті, Федір Тихонович, орієнтуючись на вогні, що виднілися здалека, побрів до шахтарського селища, а Степан залишився чекати на випадкового трактора або тягача, щоб вибратися з балки, повернутися в гараж і приїхати за Федором Тихоновичем «бобиком».

Тимчасом виборці нетерпляче чекали свого кандидата. Йшла дев'ята година, шахтарям треба було йти на зміну, а Моргай все ще не було. Довірена особа — сивий бригадир прохідників — не знав, що й думати. Йому радили подзвонити до міста й спитати, чи виїхав товариш Моргай. Прохідник подзвонив і захвилювався ще більше. Він тільки тоді легко зітхнув, коли побачив стомленого, забрюханого по поясу Федора Тихоновича Моргай.

Довірених осіб виступати довелося не довго, бо виборці, як і тоді в колгоспі, гукнули:

— Знаємо, чоловік відомий... Нема чого часу гаяти!

Дали слово самому Федорові Тихоновичу. Він вийшов на трибуну й почав промову. Чи виборці були незадоволені з того, що він примусив їх довго чекати, чи їм не сподобався його забрюханий вигляд — сказати важко, але почувалося, що слухають вони його без особливого захоплення... Раптом промову Моргай перебили запитанням:

— А скажіть, будь ласка, скільки відпущено урядом на впорядкування міста і скільки фактично використано?

— На це запитання,— сказав Моргай,— я можу відповісти вам точно.— Він кинув погляд на стіл і раптом зблід. Голова зборів подумавши, що Федорові Тихоновичу погано, налив йому склянку води. Але Моргай похитав головою й розгублено спитав:

— А де папка?

Ніякої папки на столі не було та й не могло бути: Федір Тихонович забув її в машині.

— От біда,— збентежено промовив він,— я не взяв з собою цифрового матеріалу. За комунальні справи я безпосередньо не відповідаю — цим у нас відає завідувач міськомунгоспу — і цифр не пам'ятаю. Хоч убийте, не пам'ятаю. Отже... Ну, що ти робитимеш? Я запишу ваше запитання й постараюся з'ясувати...

Як хотілося Федору Тихоновичу, щоб його більше ні про що не питали! Але запитання сипалися, мов з мішка, й дивна річ! — виборці аплодували цим запитанням, а не його відповідям. Шахтарі цікавилися, скільки років будуватимуть шосе до шахти, скільки майстерень по ремонту взуття відкрито торік, коли приватні мешканці звільнять приміщення музичної школи. Відповіді Моргай, його обіцянки «з'ясувати й доповісти виборцям» звучали чомусь непереконливо. І на довершення нещастя, що впало на голову кандидата, підвівся молодий шахтар Лачков і сказав:

— Федоре Тихоновичу, ви повідомили нам, хто у вас у міськраді відповідає за впорядкування, за будівництво шкіл, деревонасадження, комплектування бібліотек, а чи не скажете — за що відповідає те особисто?

— Це запитання не по суті,— відповів за Моргай старий прохідник — довірена особа.

Після зустрічі Федір Тихонович вийшов із клубу й, на свій подив, не побачив ні «бобика», ні «Победи».

— Сюди, сюди...— заговорив завідувач клубом, підхопивши Моргай під руку й потягнувши його на протоптану стежку.— От коники, вони вас миттю домчать.— Завідувач витяг із кишені ліхтарика і почав присвічувати Моргаєві. Промінь упав на коней і Федорові Тихоновичу зробилося моторошно: коні були густої вороної масті, без єдиної цяточки. Це здалося поганою прикметою.

Він холодно попрощався і сів на бричку. Коні рушили з місця розмашистою рессю. Погойдуючись на бричці, Моргай роздратовано думав: «І який чорт поніс мене на шахту? Хто вигадав цю зустріч? Далеко спокійніше було б зустрітися з виборцями в «Прогресі». Там би не питали про впорядкування міста, а тут... «на вороних».

Міркування Моргай перебив вигук, що почувся з пітьми:

— Ей, ти, осліп чи що? Лівіш держи!

Назустріч бричці спалахнули автомобільні фари. Моргай упізнав і голос Степана і свою машину. Щоб не осоромитись перед кучером, він хотів було проїхати мовчки, але гнів переважив, і він закричав на весь голос:

— Петре-е-е-нко!.. Ти ще довго тут борсатимешся?

— Федоре Тихоновичу, що ж робити? Шліть «бобика»! — заблагав шофер.

— А-а... тобі нянька потрібна?! — зловтішно спитав Моргай і уїдливо додав: — А сам ти за щось відповідаєш?!

Моргай не почув відповіді шофера: вороні мчали його, аж вітер свистів у вухах.

м. Сталіно.

ДИРЕКТОР І ЖЕНИХ

У Ворохтянському лісництві (Станіславщина) стояла бита-побита вантажна автомашинна «ГАЗ-51» № ФУ 65-75. Одного разу взяли її на буксир і потягли... Тягли, тягли і притягли аж у Тернопільську область у Білобожницьку МТС.

Другого дня з подвір'я МТС вийшов новенький бензовоз «ЗІС-150» № ФФ 32-48 і взяв курс на Ворохтянське лісництво.

Повернувся бензовоз додому аж через рік. За цей час він дуже постарів і ледве дихав. Зате вантажна автомашинна, яку за цей же час відремонтували у Білобожницькій МТС, жваво побігла у Ворохтянські ліси.

На ремонт автомашини витрачено 5 тисяч крб., бензовоз коштує 28 тисяч крб., отже, обмінна операція «бензовоз—автомашинна» обійшлася МТС в 33 тисячі крб. Навіщо було робити таку операцію, знає тільки директор Білобожницької МТС Степаненко Володимир Семенович.

Взагалі Степаненко дуже любить робити різні операції з машинами МТС.

Задумав громадянин Кочмарський одружитися, але його наречена живе за 70 кілометрів у Пробіжнянському районі. Як же її звідти привезти? Думав жених, думав, а потім схопив пляшку й курку та до директора МТС Степаненка: «Виручайте!»

Виручив Степаненко. Помчала автомашинна за молодю. А колгоспники артілі ім. Будьонного цілий день чекали її, щоб вивозити цукрові буряки.

Важко автомашинам з таким директором, як Степаненко!

Виставка ШИФЕТРЕВА

ДАВ ЛИХА ЗАКАБЛУКАМ...

80 пар новеньких першосортних гумових чобіт видало правління колгоспу ім. Ульянова (Пологівський район, Запорізької області) працівникам тваринницьких ферм.

Було це вранці.

А ввечері всі 80 пар новеньких чобіт були вже без підшов і закаблуків. Залишилися халяви, передки й фабрична марка дніпропетровської артілі ім. 1 Травня, яку (артіль) очолює т. Білов. Можна сміливо сказати, що найзапекліший бракороб цьому голові не годиться і в підметки!

НА НОЖАХ

Він з ними на ножах.

Він — це директор Києво-Печерського райпромкомбінату т. Марчук.

Вони — працівники прилавку.

Він засипає магазини своїми покривленими, корозією поїденими, погнутими столовими ножами. Вони — працівники прилавку — відмахуються від його виробів.

А директор райпромкомбінату не вгамовується. Недавно комбінат випустив ще 12 тисяч таких ножів, і всі вони, без пересадки, полетіли в брак.

Отаку штуку врзав!

ГЛИНА, ЧИ ЦЕГЛИНА?

Цегла, яку випускає Селидівський (на Дніпропетровщині) цегельний завод, під першим же дощем перетворюється на глину.

Багато скарг і докорів доводиться вислуховувати директору заводу т. Фролову, але ніщо не може похитнути його тверду бракоробську вдачу.

Таку б непохитну твердість цеглі — і була б вона прекрасним будівельним матеріалом!

ШТАНИ НЕ НА ВИПУСК

Директор Смілянської швейної фабрики (Київська область) т. Новиков, очевидно, твердо впевнений, що тільки Піфагорові «штани» — однакової довжини. Лижні штани, які шие фабрика, очолювана т. Новиковим, такими якостями не наділені.

Не тільки від Піфагорових, але й од усіх інших нових штанів ці шаровари відрізняються точнісінько так, як відрізняється директор фабрики т. Новиков від тих директорів які уболювають за честь фабричної марки.

Вінесерет з керцелю

Мал. С. САМУМА

— Знову ти, Лесику, байдикуєш. Доведеться тебе в куток поставити.
— Туди не мене, а кербуда треба поставити.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Пропонують звільнити з роботи дружину, тещу, брата... А ще говорять про зміцнення сім'ї!

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Чому ви не приходите на батьківські збори?
— Делікатність не дозволяє. Не хочу втручатися у виховання дорученої вам дитини!

Мал. Л. КАПЛАНА

ПОЧАТОК ВИСТАВ 8 год.

— Учора був на прем'єрі вашої п'єси і цілу ніч не міг заснути.
— Так схвилювала п'єса?
— Ні, виспався в театрі..

„БАЛЕТМЕЙСТЕР“

«Запорізький Перець» (газета «ЧЕРВОНЕ ЗАПОРІЖЖЯ») надрукував фейлетон В. Малеева про спиртного провідсвіта.

«До клубу комунальників м. Мелітополя зайшов високий чоловік в чорному драповому пальті і сірій шляпі. Він відрекомендувався балетмейстером Дунаєвичем.

— Давайте влаштуємо показовий вечір балетних танців. Квитки мої, за орєнду приміщення теж я плачу,— запропонував гість.— Ну і ви, звичайно, дещо одержите».

Завідуючий клубом т. Горський показав халтурникові на двері, але той не розгубився. Він полонив своїми талантами завідувачу міським відділом культосвітньої роботи т. Калініну і взяв у неї такий атестат: «Балетмейстеру т. Дунаєвичу дозволяється влаштувати показові вечори танців».

І халтурник показав. Він умовив директора Будинку культури т. Сидоренка широко розрекламувати «вечір балетних танців».

«Увечері біля дверей Будинку культури Дунаєвич продавав квитки. П'ятірки так і пльави до кишені. Коли клуб був переповнений, балетмейстер пішов лічити виручку.

— А де ж балетмейстер? — хвилювалася модель.

«Балетмейстер» зайшов у зал. Усі спочатку здивувалися, побачивши касира, але, потім, по команді зайняли місця для розучування танцю. «Балетмейстер»,

БРАК НЕ ПО ЗАКОНУ

Випуск бракованої продукції переслідується законом. Але прокатники Майдівського і Енакіївського металургійних заводів допускають дуже багато браку в роботі. За останній рік вони завдали державі понад 36 млн. карбованців збитків. Працівники відділів технічного контролю не борються з бракоробами, а здебільшого обмежуються реєстрацією браку.

Співробітниця ВТК.— Давайте зареєструємо брак.

Бракороб. — А навіщо? Однаково він вважатиметься незаконним.

(«Донецький Перець» — газета «РАДЯНСЬКА ДОНЕЧЧИНА», м. Сталіно).

показавши пародію на польку, потихеньку зник... Другого дня він з'явився в жіночу школу № 3 і тут теж запропонував свої послуги.

Поклавши в кишеню кругленьку суму, халтурник спокійно покинув гостинний Мелітополь».

Таким чином, замість показового вечора танців вийшов у Мелітополі показовий сеанс ротозійства.

Студентів, які погано вчать, час-то тримають у вузах тільки за те, що вони хороші спортсмени і захищають спортивну честь своїх колективів на змаганнях.

— За що його тримають в університеті?
— За ноги...

(«Дзеркало» — додаток до стінгазети «РАДЯНСЬКИЙ ЮРИСТ», Київський державний університет).

З ОДНОГО БОКУ...

«Ми, що нижче підписалися: з одного боку, голова Тячівської промартілі «Мебльовик» Продан Костянтин Олексійович і, з другого боку, гр-н Прошенко Семен Михайлович цього дня... склали договір в тому, що...».

Що ж було далі? А ось що. Костянтин Олексійович скріпив цей договір власноручним підписом, а Семен Михайлович одержав на руки командировочне посвідчення для поїздки в м. Чимкент, Казахської РСР, як представник від промартілі по задачі меблів. Продан навантажив у залізничний вагон на сорок тисяч карбованців різних меблів і, потиснувши своєму представникові руку, побажав йому щасливої дороги.

Через деякий час представник з одного боку, тобто Костянтин Олексійович, одержав телеграму від представника з другого боку, тобто від Семени Михайловича:

«Результатів нема крп Ваше рішення крп Прошенко».

Представник з одного боку догадався, чого потребує представник з другого боку, і терміново вислав йому біля трьох тисяч карбованців.

Представник з другого боку до того зрадив, що навіть забув відмітити командировку у місті Чимкенті. Проте, представник з одного боку після приїзду представника з другого боку «чесно» з ним розраховався. Він виплатив три проценти вартості меблів і добові. А всього з кооперативної каси представникові з другого боку було виплачено 6500 карбованців — шосту частину вартості тих меблів, які були відправлені!

Подібних мандрівників в артілі «Мебльовик» чимало. Після Прошенка в далеку путь вирушив Полах. Цей почав діяти ще наполегливіше — проїхавши півдороги, він надіслав телеграму: «Висилайте тисячу, далі рухатися не можу».

Полах узяв командировочних три тисячі карбованців і доїхав лише до половини дороги. В яку ж то суму обійдеться артілі вся його подорож?

Продану що? Не свої ж гроші платить — кооперативні.

А ось прокурору Тячівського округу т. Вошкош треба було б над ним подумати. І так подумати, щоб розтратники кооперативних грошей, як з одного, так і з другого боку були притягнуті до відповідальності.

Т. ПРУГЛО.

(«Закарпатський Іжак» — газета «ЗАКАРПАТСЬКА ПРАВДА», м. Ужгород).

Послужний список Прохора Давидовича Дроздова досить красномовний. Будучи директором пункту «Заготскот», Дроздов зловживав службовим станом і розкрадав соціалістичну власність. Головуючи в колгоспі ім. Молотова, він систематично порушував Статут сільськогосподарської артілі і привласнив кілька тисяч карбованців колгоспних грошей. Нарешті, очолюючи Бандурський пункт «Заготзерно», він в супрязі з бухгалтером Лизогубом розбазарив і розкрав приблизно на 12 тисяч карбованців азбошиферу.

По закону Дроздова давно вже треба було судити.

Однак у Лисогірському районі діє «своя», лисогірська законність. За перший злочин Дроздов був знятий з поста директора і «просватаний» на голову колгоспу. За другий злочин його звільнили від головування і знову зробили директором. Нарешті, за третій злочин Лисогірський райком партії оголосив Дроздову догану з попередженням. Цікаво, що має означати це попередження? Скільки треба зробити в Лисогірці злочинів, щоб почала діяти єдина і обов'язкова для всіх радянська законність?

Миколаївському обкому КП України не завадило б спитати про це секретаря Лисогірського райкому партії т. Клевцова, районного прокурора т. Шлямера і дружину П. Д. Дроздова, яка, працюючи в райкомі партії, очевидно, найупертіше обстоює лисогірську законність.

МІЛІЦІЯ В РЕДАКЦІЇ

У Коронці, Тернопільської області, в приміщенні районної газети «Промінь Ілліча» та друкарні тихо та мирно ось уже п'ять років проживає міліціонер Груздев.

Редакція газети тулиться в одній невеличкій кімнатці, де стоять два столики, за якими працюють: редактор, секретар, літпрацівник, коректор і інструктор...

Писала редакція скрізь: і в райком, і в обком, і в облвиконком, — ні слуху, ні духу.

Міліціонер Груздев посміхається:

— Пишіть-пишіть! Хай хоч золоту квартиру мені дають, не піду! І вже!

І що ви гадаєте: не піде! Та то ще нічого, що не піде, а не дай бог, до його теща приїде, він і редакцію виселить, і друкарню!

Він такий! Не дратуйте його!

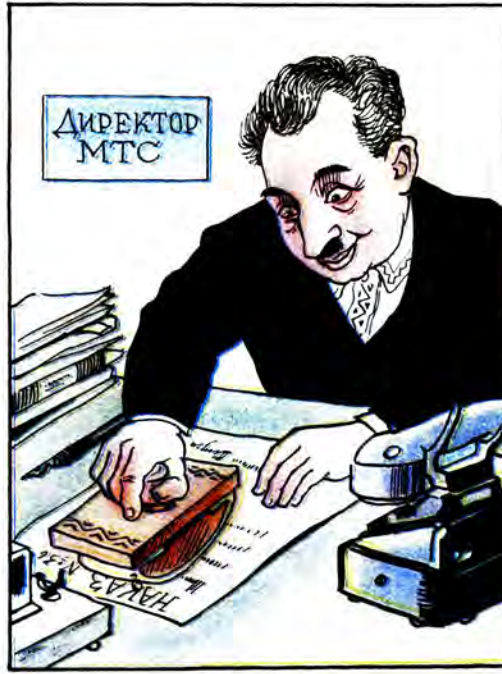
Станіславське міське бюро ЗАГС'у видало посвідчення за № 1043 про реєстрацію народження Любові Ботюк. У тому документі бюро стверджує, що батьками немовляти є:

«...батько — Ботюк Федір Степанович
мати — Ботюк Володимир Антонович».

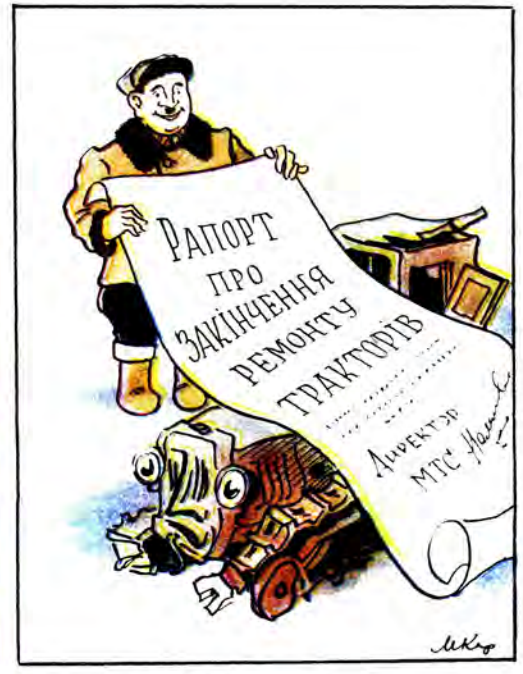
Мал. М. КИРИЛОВА (м. Вінниця)

Зрушили...

Натиснули...

І розгорнули...

Дія фасонів

Хто в нас законодавець мод у республіканському масштабі?

Київський Дім моделей Головшвейпрому Міністерства легкої промисловості.

Хто в нас у республіканському масштабі диктує фасони на всі осінньо-зимові і весняно-літні сезони?

Київський Дім моделей.

Як він диктує?

Виставили в Москві свої кращі роботи всі Доми моделей Радянського Союзу. Виставив 70 своїх фасонів і київський. Хотів, так би мовити, показати фасони лицем, а люди до того лиця повернулися спиною і сказали:

— Це не фасон!

І записали у спеціальному рішенні Головшвейпрому СРСР:

1. Що київський Дім моделей не подав жодної моделі, яка б визначила нову моду осінньо-зимового сезону 1953—1954 р.р.

2. Що ряд поданих моделей відзначаються неграмотною композицією.

3. Що Дім моделей недостатньо працює над моделями для масового пошиву, розрахованого на задоволення зрослих вимог широких мас населення.

4. Що київські моделі головних уборів відрізняються поганим смаком, ускладненою, застарілою і некрасивою формою.

А як же він — цей Дім моделей працює?

— Ось, будь ласка, — розгортає перед нами кілька масивних альбомів Олексій Пилипович Хорошко, директор Дому моделей. Це наше дзеркало.

Дивимось в дзеркало. Моді. Фасони. Творіння рук і винахідливої думки двохсот модельєрів, конструкторів, виконавців...

Модель № 7327. Пальто на три гудзики з хутровим шалевим коміром. Автор — Подольський.

Модель № 7353. Те ж пальто, з тим же коміром. Тільки вже на два гудзики. Автор — Котлярський.

Хто ж кого обікрив?

— Що ви! — в один голос заспокоюють нас Хорошко і його заступник Берлінберг. — Ніхто нікого не обікрив. Це — старі фасони. Модельєри тільки внесли в них конструктивні зміни.

— Які?

— Ну, от... гудзики...

Багато ще таких фасонів і реконструйованих гудзиків можна побачити в Дому моделі.

А що шийють в цехах цього Дому?

Зразки нових фасонів.

Для кого?

— Для друга дорогого ший бархатний кафтан!

Майже так співає Олексій Пилипович, заводячи до цеху високопоставленого замовця. І начальники цехів розуміють свого директора з півслова. Шити так шити. Ім не вперше. Вони добре засвоїли золоте правило Олексія Пилиповича — не май сто рублів, а май сто друзів.

У «ста друзів» Хорошка різні чини і звання.

Шапіро — був колись заступником міністра легкої промисловості.

Шостак — тепер заступник міністра легкої промисловості.

Коли-небудь виручать.

Кунавська — була секретарем Ленінського райкому партії.

Редько — тепер секретарем Ленінського райкому.

Гляди — заступляться.

Гершеліс — працює в Головшвейпромі. Пригодиться й Гершеліс.

Ільїн — секретар міськкому. Може й він не забуде пошитого макінтоша.

Оріхова — дружина начальника управління архітектури при Раді міністрів.

Хай і архітектура в запасі буде!

Канішевська — бухгалтер хімартілі ім. 30-річчя Жовтня.

Нічого, хімія теж може в пригоді стане!

Олексій Пилипович Хорошко людина далекого прицілу. Він міркує собі: сьогодні я йому бархатний кафтан, а завтра він мені... Що саме можуть дати йому «ста друзів», Олексій Пилипович точно не знає, але... треба всюди приятеля мати.

От, над якими зразками працюють цехи зразків і от де по-справжньому дбають про честь марки Дому моделей. Тут, у підпільному «індпошиві», шийють з найкращих матеріалів, найкращі кравці, за найкращими зразками і за найнижчими цінами (прейскурант ательє 3-го розряду!).

І «ста друзів» цілком задоволені роботою Дому моделей.

Коли ж працівники, яким дорога честь Дому моделей подають свій критичний голос, Олексій Пилипович дає їм зрозуміти, що згода дім буде, а незгода руйнує. Правда, він цю «згоду» розуміє оригінально, по-своєму.

Надійде до стінгазети замітка критична, Олексій Пилипович відразу ж викликає до себе редактора Яблочника і власною директорською рукою вносить редакційні поправки в замітку. На світ вона вже з'являється пригладжена, причісана — жодного тобі критичного колючого кутника.

З людьми, яких рекомендують на роботу партійні органи, Хорошко й розмовляти не хоче. Зате гостинно розстилає відомості на одержання зарплати перед такими «фахівцями», як Пальчицька і Янкевич, які хоч і не мають відповідної кваліфікації, зате мають тісний зв'язок із злочинними елементами. Ясно, що з такими людьми Хорошкови легко приховувати навіть те, що шито білими нитками. А потягнеш за таку нитку, і до клубочка доберешся.

Заплуталася, приміром, у цьому клубочку хороша шуба. Над її фасоном довго билася в Дому моделей. Сподобалася та шуба дружині головного інженера Головшвейпрому т. Новика.

І сказав Хорошко завідувачому складом Журавлю — треба оформити!

І Журавель оформив. Через фірмовий магазин. Провів так звану безтоварну операцію — це, коли в магазині вибивають чек, а шуба, минувши магазин, давно вже висить дома в шафі.

Унадився той Журавель до Дому моделей давненько і встиг уже з благословляння Хорошка не одну таку безтоварну операцію оформити.

Одного дня, наприклад, зі складу Дому моделей зникла партія одягу, пошитого з матеріалу підвищеного попиту на 30 тисяч карбованців. Проте, до мільці ніхто не дзвонив, собани не викликали. Та й потреби в ній не було. Хоч товар «зник», але специфікацію на нього було виписано, за всіма правилами, чеки на нього було вибито у тому ж фірмовому магазині, а в якому напрямі поплив цей товар — Хорошко «не пам'ятає», а Журавель знає, та мовчить.

Чому мовчить Журавель, цілком зрозуміло. А от чому, знаючи про всю діяльність Хорошка та йже з ним, мовчить начальник Головшвейпрому т. Гаєвський — це вже важко зрозуміти.

Чи не тому часом, що і йому, і його дружині дещо пошили у підпільному індпошиві?

І чи не тому панькається з Хорошком і Ленінський райком партії м. Києва, що секретар райкому т. Редько теж клієнт підпільного індпошиву?

Так і сидить у Дому моделей, під крильцем своїх «ста друзів» Олексій Пилипович Хорошко.

Сидить і співає:

«Для друга дорогого ший бархатний кафтан!..»

Бригада Перця:
Г. БЕЗБОРОДЬКО, Ол. ГРОМОВ,
В. ДОВГАЛЕНКО.

Почта

Перець

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Я не в силі розказати тобі, який має вигляд культосвітній заклад у селі Жолоби, а тому надсилаю фото. Глянувши на нього, — ти все зрозумієш.

Додам лише: в цьому будинку, крім клубу та бібліотеки, проживає ще й сім'я, яка має курей, корову і собаку. Собака надійно охороняє клуб од відвідувачів.

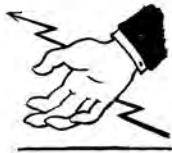
Про виконком райради теж нічого сказати не можу. А що про нього скажеш, коли він бачить цю картину і мовчить?

В. БОЙКО.

Кременецький район,
Тернопільської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Дивні порядки культивує в підлеглий установі керуючий управління Вознесенської гідроелектростанції Михайло Якович Яковлев. Прийшов до нього начальник автотракторної колони з проханням установити ліхтарі для нічних робіт.

Подивився на нього Яковлев, подивився та й питає: — А що я за це буду мати?

Чи не зрозумів Яковлева працівник автоколони, чи просто не схотів зрозуміти, тільки пішов він із тим, з чим і прийшов. І Михайлові Яковичу нічого не дав.

А даремно! Яковлеву давно слід дати і добре дати, як хабарникові!

І. ДУБОК,

В. ОСТАПЕНКО.

Миколаївська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Допоможи нам врятувати прес, що потрапив із води в болото.

Витягли прес з води, коли будували електростанцію на місці зруйнованої під час війни олійниці. Кинули прес у болото, як нікому непотрібний.

Найшлися люди — працівники Рахівського держмлина, яким прес вкрай потрібен. Вони попросили т. Покрову — голову ради колгоспів по будівництву електростанції — продати машину. Попросили один раз, і другий, і третій. Вже минуло два роки, а рада колгоспів ніяк собі ради не дасть, чи продавати прес, чи ні.

Може б ти, Перче, влаштував пресконференцію і вияснив, чи довго ще прес лежатиме в болоті?

А. ВЕЛИЧКО,

директор Рахівського млина,
Полтавська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Прийдь на шахту № 7—8 і загадай таку загадку: «День біжить, а сім днів лежить». І ти почувеш, як старе і мале жрау ж тобі відповідь: «Та це ж автобуси Ворошиловградського облавтотресту».

Два автобуси, які ходять між шахтою і містом Красний Луч, день курсують, а сім днів на ремонті стоять. І мусять шахтарі їздити до міста «з вітерком», тобто чіплятися на ходу на попутні автомашини.

На шахті № 7—8 та прилеглих до неї селищах живе до 25 тисяч населення. І скільки робітники не б'ються, не можуть всією громадою відгадати другої загадки: коли ж буде налагоджено нормальний зв'язок між шахтарськими селищами і містом Красний Луч?

Д. ШМІДТ.

Ворошиловградська область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Відшмагай, будь ласка, своєю мітлою начальника 6-ої дільниці Управління будівельно-відбудов-

чих робіт Сталінської залізниці т. Єгорова. 6-та дільниця відбудовує баню на станції Запоріжжя-Ліве. Відбудовує з 1950 р., та ніяк не відбудує. Багато разів уже залізничники, повіривши обі-

цянкам-цяцянкам Єгорова, готувалися поздоровити один одного з відкриттям бані. Та дарма!.. Передостання обіцянка Єгорова — закінчити будівництво до 35 роковин Жовтня. Остання — здати баню до 5 грудня 1952 р. Що він обіцяє тепер, уже ти спитай Єгорова сам.

Бо так він може дійти до того, що заявить:

— Навіщо залізничникам баня? Невже не досить того, що я їм замилую очі?

С. ОЛЕКСІЄНКО.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Дозволь на твоїх сторінках подякувати голові нашого колгоспу Товтину, який:

1) для того, щоб не протікала стеля клубу розпорядився засипати зерном горнище;

2) наказав підпирти клуб сохами, щоб він не впав від великого вантажу;

3) залучив до клубу велику групу хвостатих читачів (мишей), які за одну ніч перетрубили і зачитали до дірок 150 книг.

Тепер ми зайвий раз переконалися, що культурно-освітню роботу на селі треба проводити з голуюю. Тільки не з нашим!

ГРУПА КОМСОМОЛЬЦІВ.

Закарпатська область,
Свалявська округа,
с. Обава.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 22 (1952 р.) ПЕРЕЦЬ вмістив фейлетона під заголовком «Терем-теремок». Кролевецький райком КПУ (Сумська область) сповістив, що директора Кролевецьторгу Шияна В. І. за зловживання виключено з партії, знято з роботи і притягнуто до судової відповідальності.

Комірник колгоспу «Шлях хлібороба» Михуля (с. Ушня, Менського району на Чернігівщині) розкрав колгоспне майно. Читачі повідомили про це ПЕРЕЦЬ. Михулю М. П. засуджено до 2-х років позбавлення волі.

Прокурор Заболотівського району Дідик замість того, щоб боротися з порушниками Статуту сільськогосподарської артілі, сам його порушував. Колгоспники написали про це до редакції. При розслідуванні факти, вказані в листі, ствердилися. Станіславський обком партії виключив Дідика П. С. з партії. Обласна прокуратура зняла його з роботи.

Група колгоспників надіслала до ПЕРЦЯ листа про те, що комірник колгоспу ім. Хрущова (Плисківський район на Вінниччині) Буркало підробляє документи та обкрадає колгоспну комору. За зловживання В. Буркала засуджено до 2-х років позбавлення волі.

До ПЕРЦЯ надійшов лист про погану роботу Будівельного управління Грабівського водосховища. Як повідомив Сталінський обком партії, факти, наведені в листі, підтвердилися. Начальникові будівництва т. Полтавському оголошено догану. Керуючого трестом «Сталінпромбуд» т. Бумажного знято з посади і переведено на низову роботу.

Мал. 3. ТОЛКАЧОВА

— Щось міністерство запізнюється з розглядом річного звіту. Торік у цей час я вже догану одержав...

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Моцубинського, 7. Тел. 5-92-77, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 4 (255) (на українском языкє). Підписано до друку 7.II. 1953 р. Папір 70x108¹/₈=0.75 пап. арк., 2.05 друк. арк.

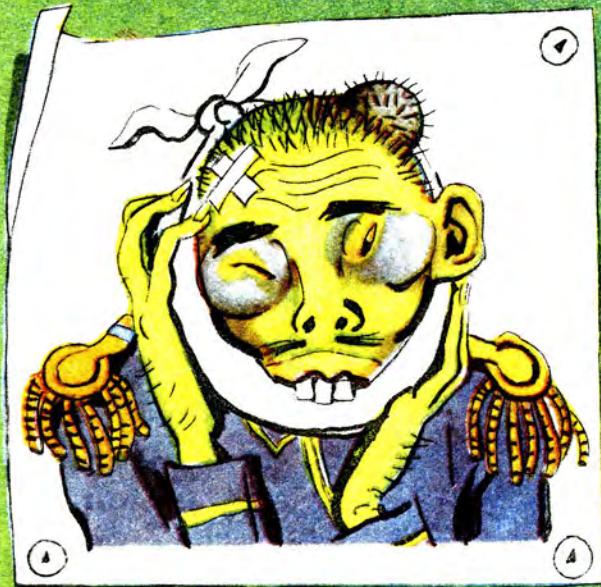
БФ 00143.

Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна», Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 332. Тираж 125.000 прим.

КУТОК АРМІЙСЬКОЇ САМОДІЯЛЬНОСТІ

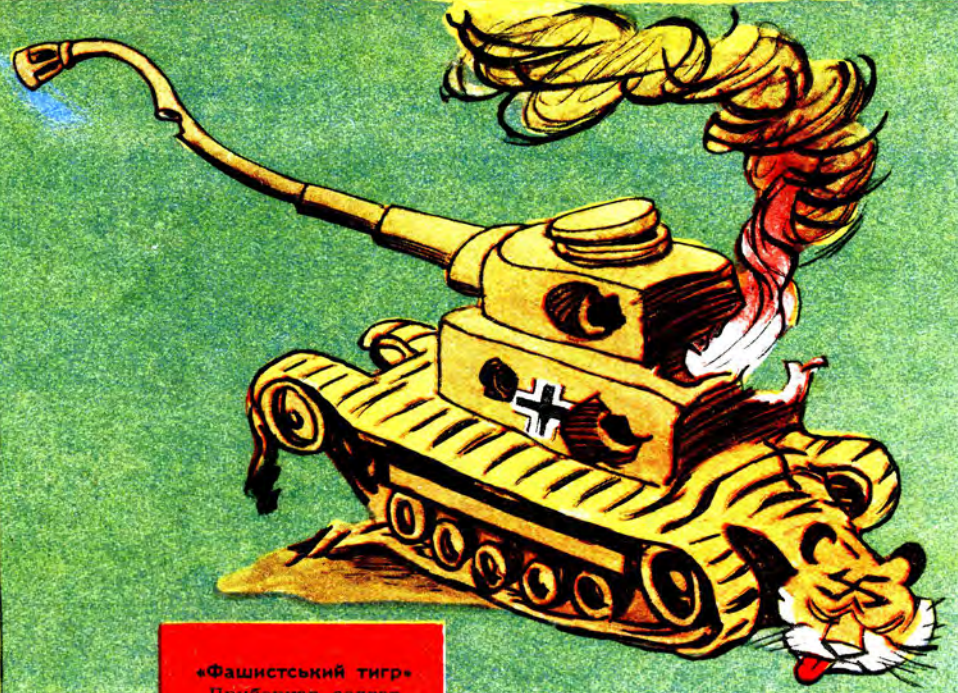
Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

«Японський самурай»
Розмалював червоно-
армієць В. ПЕТРОВ.

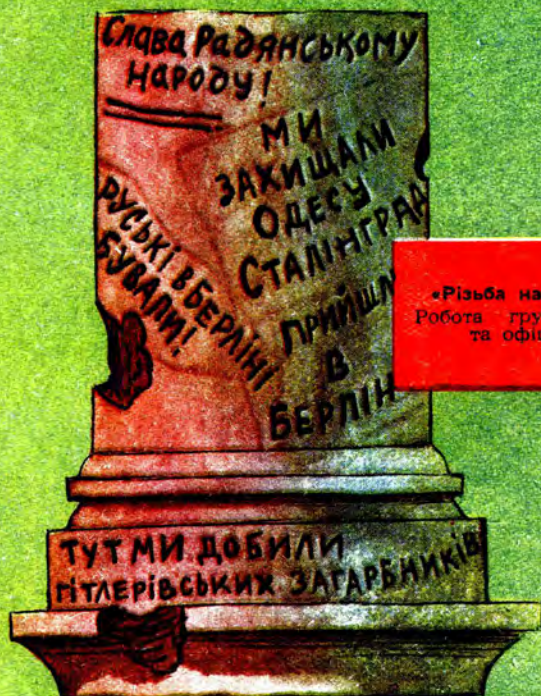
«Петлюрівець»
Віскі щорівець
О. ГРИНЬКО.

«Фашистський тигр»
Приборжав солдат
С. ЮСУПОВ.

«Білофінська
кукушка»
Фототюд.
Зняв снайпер
Г. МОРОЗЕНКО.

«Різьба на камені»
Робота групи бійців
та офіцерів.

«Шпигун»
Рукоділяя прикордон-
ника М. ІГНАТЬЄВА.